

Р Е Ш Е Н И Е

№ 104

гр. София, 16 септември 2019 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ,
първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети
май през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : РУЖЕНА КЕРАНОВА

ЧЛЕНОВЕ : НЕВЕНА ГРОЗЕВА

БОНКА ЯНКОВА

при секретаря Мира Недева и
с участието на прокурора от ВКП Тома Комов,
като разгледа докладваното от съдия Грозева н. д. № 387/2019 г. по описа
за 2019 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на подс. М.А. П. чрез защитниците му –адв. К. и адв. Г. и по жалба на частния обвинител Я.К. С. чрез повереника му адв. М. срещу присъда № 15 от 25.10.2018 г. на САС по внохд № 397/18 г.

В касационната жалба на подс. М. П. са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - т. 3 от НПК. Направени са алтернативни искания –за отмяна на присъдата в осъдителната и част и за неговото оправдаване, за отмяна и връщане на делото за ново разглеждане от САС, за намаляване на наложеното наказание. В допълнението към жалбата са развити подробни съображения за направените искания. Основното възражение касае процесуалната дейност на въззивната инстанция по оценка на доказателствените източници, като се твърди, че част от тях са кредитирани без основание, което е довело до неправилно приложение на материалния закон, тъй като подс. М. П. е осъден без обвинението да е доказано. Не са обсъдени от съдилищата по същество

възраженията за преквалифициране на деянието по чл. 118 от НК и не са съобразени всички смекчаващи отговорността обстоятелства, което е довело до несправедливо наказание.

В жалбата на частния обвинител Я. С. са релевирани всички касационни основания срещу присъда, в двете и части и по отношение на двамата подсъдими. Изразява се несъгласие с оправдаването на подс. Г. П., което е резултат от допуснати съществени процесуални нарушения от съда, изразили се в неправилна оценка на доказателствата. Иска се отмяна и връщане на делото на САС за ново разглеждане. В жалбата срещу присъдата на подс. М. П. са декларирани оплаквания за неправилно приложение на материалния и процесуален закон и за несправедливост на наложеното наказание, което било занижено. Настоява се за отмяна на присъдата и в тази част и връщане на делото за увеличаване на наказанието на подс. М. П. и за отстраняване на допуснати процесуални нарушения.

В съдебното заседание пред ВКС защитниците на подс. М. П. – адв.Г. и адв. К. поддържат касационната жалба и исканията в нея за оправдаването му и по двете обвинения. Алтернативно, защитата твърди, че е нарушено правото му на защита, тъй като не е допусната допълнителна експертиза.

Подс. М.П. в последната си дума моли да бъде оправдан.

Подс. Г.П. моли присъдата да остане в сила.

Повереникът на частния обвинител – Я. С. настоява за отмяна на оправдателната присъда по отношение на подс. Г. П. и за връщане на делото за ново разглеждане с оглед неговото осъждане и за увеличаване на наказанието на подс. М. П..

ВКС след като се запозна с доводите на страните, в пределите на предоставените си правомощия по чл. 347 от НПК, намери следното :

Касационната жалба на подс. М. П. е неоснователна.

Касационната жалба на частния обвинител Я. С. е неоснователна.

С присъда по нохд № 3132/17 г. от 15.01.2018 г. СГС е признал подс. М. А. П. за виновен в това, че 2.05.2015 г. в гр. София, пред магазин за хранителни стоки в ж. к. „Факултета“ в съучастие като съизвършител с Г. Л. П. –подбудител, направил опит умишлено да умъртви Я. К.С. по начин опасен за живота на мнозина- с огнестрелно оръжие пистолет „Хеклер и Кох“ № 129-030188, като опитът е останал недовършен, поради

независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 116, ал.1, т.6 вр. чл. 115, вр. чл. 18, ал.2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 58, б. А и чл. 55, ал.1, т. 2 от НК му е наложил девет години лишаване от свобода, като го е оправдал да е извършил деянието със средства опасни за живота за мнозина - по чл. 116 ал.1 т. 6 пр.1 алт. 2 от НК.

Със същата присъда съдът е признал подс. М. А. П. за виновен в това, че на 2.05.2015 г. в гр. София, кв. „Факултета“ държал огнестрелно оръжие „Хеклер и Кох“ № 129-030188,и седем броя патрони към него кал. 9 /19 мм., без да има надлежно разрешение за това, поради което и на основание чл. 339, ал. 1 и чл. 54 от НК му е наложил наказание три години лишаване от свобода. На основание чл. 23, ал.1 от НК е определил едно общо наказание измежду наложените, а именно най- тежкото в размер на девет години лишаване от свобода. На основание чл. 57, ал.1, т.2 от ЗИНЗС е определил строг режим на изтърпяване.

На основание чл. 59 ал.1 от НК е зачел предварителното задържане под стража, считано от 3.05.2015 г. до 15.10.2015 г. и мярката за неотклонение „домашен арест“ от 15.10.2015 г. 2.02.2016 г.

Със същата присъда СГС е признал подс.Г.Л. П. за виновен в това, че на 2.05.2015 г. в София ж.к. „Факултета“ в съучастие като подбудител с подс. М. П. – извършител, направил опит умишлено да умъртви Я. К. С. по начин опасен за живота на мнозина с огнестрелно оръжие пистолет „Хеклер и Кох“ № 129-030188 като опитът е останал недовършен, поради независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 116, ал.1, т.6 вр. чл. 115, вр. чл. 18, ал.2 вр. чл. 20, ал. 3 от НК и чл. 58б. А и чл. 55, ал.1, т. 2 от НК му е наложил три години лишаване от свобода, като го е оправдал да е извършил деянието със средства опасни за живота за мнозина по чл. 116, ал.1, т. 6 пр.1 алт. 2 от НК.

На основание чл. 66, ал.1 от НК е отложил изтърпяването му за срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила.

Подсъдимите са осъдени да заплатят направените по делото разноски от държавата, както и тези от частния обвинител за възнаграждение на повереник.

Присъдата на СГС е атакувана от всички страни в процеса. От прокурора по отношение на наказанията, като се твърди, че са несправедливи и занижени с искане за увеличаването им.

От подс. М. П. и от подс. Г. П. с твърдение за превратна оценка на доказателствата и неправилно приложение на закона , като се иска оправдаването им.

От частния обвинител, с искане за увеличаване на наказанията.

По жалбите и протеста пред САС е образувано внохд № 397/18 г. С присъда № 15 от 25.10.2018 г. САС е отменил присъдата на СГС, в частта в която подс. Г. П. е бил осъден по повдигнатото му обвинение, както и спрямо М. П., да е извършил деянието в съучастие с подс. Г.П. и вместо това е признал същия за невиновен в извършване на престъпление по чл. 116, ал.1, т. 6 вр. чл. 115, вр. чл. 18, ал.2 вр. чл. 20, ал.3 от НК и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал, като е потвърдил присъдата в останалата и част.

По жалбата на подс. М. П. и защитниците му.

Въззивният съд не е допуснал нарушения в аналитичната си дейност при оценката и анализа на доказателствените материали. Акцентът в жалбата е поставен върху показанията на св. К. К., св. Я. С. и св. С. С. и неспособността им да изведат еднопосочни и категорични фактически данни за авторството на деянието. Този довод е поставян на вниманието на съда и на него е даден убедителен отговор.

САС е проверил тяхната годност и относимост към предмета на делото и ги е съпоставил с останалите доказателства, като е отчетел спецификите в отношенията между участниците в инкриминираните събития преди 2.05.2015 г. и тези развили се на същия ден. Измежду тях е открил нанесения побой на съпругата и двете дъщери на подс. М. П. от св. К. и двамата му сина. Изследвал е причините за нагнетяване на настроенията в квартала, където е направен опит за покушение, обсъдил е твърденията за дългогодишната вражда между семействата на подс. Г. П., М. П. от една страна и това на св. К. от друга. Констатирана е тяхната вътрешна противоречивост по отношение на основния факт на доказване по обвинението по чл. 116, ал.1, т. 6 вр. чл. 18, ал. 2 вр. чл. 20 ал. 2 от НК – кой е неговият извършител.

В разпитите проведени на 2.05.2015 г. непосредствено след инцидента свидетелите са посочили, че подс. Г. П. е стрелял срещу св. С.. Разпитани месеци по-късно на 26.11.15 г., 23.02.2016 г. 13.07.2016 г. и на 14.03.2017 г. – св. Я.С., на 8.05.2015 , на 25.11.2017 г. 13.07.16 г. и на 31.01.2017 г.- св. К.и на 31.01.2017 г.-св. С. С., заявяват, че покушението е

извършено от подс. М. П.. Доводите на защитниците за тяхното безкритично толериране от въззивния съд са неубедителни. Не е negliжирано обстоятелство, че свидетелите предоставят противоречива информация за персоналната идентификация на извършителя на деянието. А от последното, не следва извода, направен от защитниците, че те най-вероятно не са видели кой е стрелял срещу пострадалия и се опитват да нагодят показанията си към останалите факти. В мотивите ясно е заявено защо съдът не се е доверил на показанията на св. К. К., св. С. С. и св. Я. С. от 2.05.2015 г. и защо е кредитирал съобщеното след тази дата, като съображенията му се споделя от касационната инстанция.

Фактическите констатации за хронологията на събитията не са изведени единствено въз основа на показанията на посочения кръг лица, а след съвкупна преценка на събраните преки и косвени доказателства, измежду които съдът е открил показанията на св. И.Г., св. Ц. Н., св. С. С., св. М. В. и св. Б. М., заключенията на назначените ФХЕ, КБСМЕ, СМЕ за Я. С., протокол за оглед на местопрестъплението, при който са иззети 5 бр. гилзи от патрон калибър 9x19 мм. изстрелян с пистолет „Хеклер и Кох“, протокол за снемане на обтривки от ръцете на подс. М. П., подс. Г. П., протокол за доброволно предаване на дрехите на Я. С. и др.

Въззивният прочит на изброените доказателствени материали е направен при стриктно съблюдаване на процесуалните правила и тези на формалната логика, което лишава възражението на защитата за едностранчив и тенденциозен анализ от основателност. Информацията съдържаща се в показанията на свидетелите К., С. С. и Я. С. не остава изолирана от изброените доказателствени материали, а позволява извода за тяхната достоверност относно автора на деянието и използваното от него средство. Тази преценка се основава и на следните обстоятелства:

На местопрестъплението от уширението между двете улици пред магазина на хранителни стоки, където свидетелите твърдят, че са възприели подс. М. П. да държи пистолет в ръка са иззети 5 бр. гилзи калибър 9x19 мм. Той е задържан веднага след опита за покушение с оръжието- пистолет „Хеклер и Кох“ калибър 9x19 мм., който е предаден в 3-то РПУ на МВР със заредените боеприпаси. Иззети са обтривки от ръцете на подсъдимите и други лица, участвали в конфликта. Установено е, че петте броя гилзи калибър 9x19 мм. са изстреляни от пистолет „Хеклер и Кох“ с фабр. № 129-030188. ФХЕ е установила съвпадение в химичния състав на гилзите намерени на местопрестъплението с химичния състав на

регистрираните микрочастици по пробойната на тениската на пострадалия. Регистрираните микрочастици по дрехите на подс. М. П. съвпадат с химичния състав на изстреляните гилзи. Механизмът на причиняване на телесното увреждане на пострадалия съвпада с описаната от него картина в момента на прострелването му – чрез обръщане на тялото в гръб, при което се получило едно огнестрелно нараняване с входна рана в поязната област. Обсъдени са показанията на свидетелите видели подс. М. П. да държи оръжието преди стрелбата.

На следващо място несподеляемо е възражението, че съдът е подходил тенденциозно при анализа на доказателствата, тъй като е игнорирал факта, че КБСМЕ не съдържа категорично становище за калибъра на използваното оръжие. В мотивите си съдът е обсъдил и този въпрос. Прието е, че нараняването на Я. С. е от твърд снаряд и не може да е причинено от сигнални или газови патрони, изстреляни от пистолет „Валтер“. Заключение се основава на размера и формата на пробойната оставени върху блузата, с която е бил облечен пострадалия, а не от размерите на раната по тялото на пострадалия, тъй като тя не е била описана в медицинската документация. От отговора и не може да се твърди, че по този въпрос липсва категоричност. Експертната е само способ за доказване и от изводите и не могат да се правят отрицателни фактически констатации. Използваното за стрелбата оръжие и неговия калибър са приети за установени от съда в резултат на събраните доказателствени източници- протокол за оглед на местопрестъплението, показанията на св. Г., св. Н., св. С., св. В., св. М. и др. и по тях не съществува спор.

Въззивният съд е провел допълнително въззивно съдебно следствие и по искане на защитата на подсъдимите е назначил СПЕ на пострадалия Я. С. с участие на психиатър. Изследвал е психическата годност на свидетеля за времето от 20,30 ч. 21,45 ч. на 2.05. 2015 г., когато е бил проведен разпита му в хода на ДП. Приел е наличието остра стресова реакция, приравняваща се на кратковременно разстройство на съзнанието и нарушена свидетелска годност. Изслушал е устното становище на вещото лице В. по този въпрос. Провел е разпити на св. К., св. Я. и св. Л., приобщил е писмени материали -копия от жалби до СРП, СМЕ от 3.05.2015 г. за Л., Я. и К., СМУ от 21.04.2015 г. за подс. М. П. и др.

Касационната инстанция не споделя възражението на защитата, че въззивният съд е нарушил правото на защита на подс. П., поради

неуважаване на искането за допълнителна СПЕ с участието на анестезиолог. Касационната инстанция е имала повод и друг път да посочи, че съдът не е длъжен да уважава всички искания на страните, а само тези, които биха допринесли за правилното решаване на делото. В случая съдът с основание е отказал да назначи допълнителна експертиза, тъй като в. л. В. е изготвил заключението след запознаване с цялата доказателствена наличност и с медицинска документация касаеща състоянието на пострадалия. Отчел е вида на използваните упойващи медикаменти и е съобразил приблизителния час, в който те са били поставени. Коментирана е промяната в съзнанието на пациента, часове след извършването на манипулацията, сочеща на разстройство на мисловния процес, илюзорни и вербални халюцинации, свързани с параноидни идеи, достигащи до убеденост, които се приравняват на краткотрайно разстройство на съзнанието, водещи до компрометиране на свидетелската годност на Я. С. на датата 2.05.2015 г.

Лишено от основание е оплакването за неправилна оценка на доказателствата касаещи престъплението по чл. 339, ал.1 от НК. Съставеният протокол за обиск на лице /т. 1, л. 47 от ДП/ и изземване на огнестрелно оръжие пистолет „Хеклер и Кох“ калибър 9 x19 мм. с фабр. № 129-030188 и 8 броя патрони калибър 9 мм., 1 бр. гилза и дрехи с основание не е ценен от въззивния съд като годно писмено доказателствено средство, тъй като не е бил съставен при спазване на процесуалните правила, по съображенията посочени в мотивите на съда. Въпреки това, останалите доказателствени източници позволяват несъмнен извод за добросъвестното инкорпориране на вещите от значение по делото и за проследимост на тяхното движение във всеки един момент. Не се поражда съмнение в идентичността на държаните от подс. М. П. вещи с тези изследвани от експертите, поради отсъствието на данни за неправомерна външна намеса. Ето защо съдът с основание е ценил резултатите от назначените на тях експертизи относно капсулния състав на гилзите сочещ, че те са изстреляни с инкриминираното оръжие. Връзката на подсъдимия със средството на престъплението – пистолет и боеприпаси се установява и от назначените ФХЕ, Балестични и КСМЕ, протокола за оглед от местопрестъплението и др.

В заключение, при оценката на доказателствата САС не е допуснал нарушение на процесуалните правила и професионално е защитил вътрешното си убеждение за виновност на подс. М. П. и по двете му

обвинения по чл. 116, ал.1, т. 6 вр. чл. 115 вр. чл. 18 ал. 2 от НК и чл. 339, ал. 1 от НК.

Материалният закон е приложен правилно като присъдата не почива на предположения, както твърди защитата. Доводите за наличието на касационното основание–неправилно приложение на материалния закон по обвинението по чл. 339, ал.1 от НК са аргументирани с тенденциозна и превратна оценка на доказателствата, на които ВКС се спря и отхвърли като несъстоятелни. По отношение на обвинението по чл. 116, ал.1, т. 6 вр. чл. 115, вр. чл. 18, ал. 2 от НК те са защитени с твърдение за недоказаност на обвинението и липсата на коментар, с оглед преквалифициране на деянието по чл. 118 от НК. Касационната инстанция следва да припомни, че доказаността на обвинението не е сред касационните основания и не подлежи на самостоятелна проверка, поради което, след като ВКС не констатира нарушение на правилата, гарантиращи формална правилност на вътрешното убеждение на съда е обвързан от фактите приети за установени от контролирания съд.

При това положение и наведения довод за неправилно приложение на материалния закон, поради необходимост от преквалифициране на деянието по чл. 118 от НК не може да намери опора в доказателствата, тъй като само наличието на внезапен умисъл не е достатъчно да се приложи намалената отговорност. При установената фактология въззивният съд не е имал основания да счете, че подс. М. П. е действал в състояние на силно раздразнение, тъй като то изисква бурно протичаща нервна реакция, която да е възникнала непосредствено след упражнено насилие над неговите близки, при което той да не е имал време спокойно да обмисли поведението си. В случая побоя над неговите близки –съпругата му- св. М. и две дъщери е станал няколко часа преди подс. П. да извършил деянието. В приетите факти по делото отсъства яснота по въпроса дали подс. М.П. е бил информиран за това обстоятелство, така както съдът приема за подс. Г. П.. За това не може да се твърди наличието на връзка между натрупани негативните емоции, именно поради извършено на 2.05.2015 г. посегателството над неговите близки и поведението на подс. М. П., поради което няма основания да се поддържа основателност на оплакването, че въззивната инстанция е приложила неправилно материалния закон.

Касационната инстанция не сподели доводите, с които е заявено касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК-явна несправедливост на наказанието. То е отмерено съобразно изискванията на

закона, като са отчетени степента на обществена опасност на деянието и дееца. Правилно е преценено, че целите на чл. 36 от НК са постижими с приложението на чл. 58, б. А вр. чл. 55 ал.1 т 2 от НК, като съдът е отчетел степента на довършеност на деянието по чл. 116, ал.1, т. 6 вр. чл. 18 ал. 2 от НК, както и неправомерното поведение на св. К. и синовете му, без да е надценил значението на отегчаващите отговорността обстоятелства пред смекчаващите такива и по отношение на престъплението по чл. 339, ал.1 от НК. ВКС не намери основание за намеса чрез редуциране на размера на наказанията, още повече, че пред него не са изтъкнати нови обстоятелства, които да не са били обсъдени от инстанциите по същество.

По жалбата на частния обвинител Я. С. срещу оправдаването на подс. Г.П..

В жалбата се твърди, че присъдата срещу него е постановена при съществени процесуални нарушения, тъй като въззивният съд е игнорирал събраните доказателства за неговата престъпна дейност. Твърди се, че без основание не са кредитирани показанията на св. К., св. Т. св.А., св. З.С., св. В. Б., св.З. К., които установявали, че подс. Г. П. /зет на подс. М. П./ е подбудил подс. М. П. да стреля по св. Я. С. чрез отправения призив на цигански език. Въпреки установения възможен мотив на подс. Г. П. за подбуждане на подс. М. П. към убийството на Я. С., поради влошени отношения между семействата им, независимо от наличието на кръвна връзка между тях/ подс. Г. П. е племенник на св. К./, въззивната интерпретация на наличните по делото доказателствени източници не сочи на тенденциозност или превратност при тяхното обсъждане. Новият самостоятелен прочит на показанията на свидетелите съпоставени с изводите на назначените експертизи не е в разрез с процесуалните правила и тези на формалната логика. Въззивният съд е подходил с нужното внимание и професионализъм при обсъждането им, като упрека на частния обвинител, че е игнорирал обвинителните доказателства срещу подс. Г. П. е без основание. Показанията на посочените свидетели, в които те твърдят, че са възприели подсъдимият да изрича думите „Мурдар Мурдар“, в превод „Убивай, убивай!“ не са останали в страни от вниманието от съда, като правилно е било преценено, че доказателствена съвкупност не обосновава с нужната за осъдителна присъда категоричност и несъмненост, че именно подс. Г. П. е въздействал мотивационно над подс. М. П. да извърши покушението над св. Я. С.. Преценката на съда е

направена след цялостно обсъждане на обстоятелствата свързани с усложнените и влошени междуличностнови отношения, на чиято плоскост са дадени и първоначалните показания на свидетелите Я. С., С. С. и К., с които уличават Г. П. като извършител на деянието и след като те са претърпели трансформация насочвайки разследващите към подс. М. П., то напълно основателно въззивният съд е преценил, че показанията им в тази част не заслужават доверие, поради тяхната непоследователност и вътрешната противоречивост. Не е защитена убедително тезата на частния обвинител, че показанията на св. З. С. и св. Б. Б. позволяват извода за доказателствена обезпеченост на обвинителната теза, тъй като с оглед установените и не отричани от тях обстоятелства, те са били в нетрезво състояние през целия ден, поради което съобщеното от тях внася сериозни съмнения за тяхната надеждност като свидетели. Съдът е обсъдил достоверността на показанията на св. К. в частта относно възприетите от него призови за убийството на св. С. и правилно е преценил, че с оглед конкретната ситуация от натрупалото се напрежение в квартала при появата на св. К.множеството започнало да вика, псува и да се заканва и за това свидетелят добросъвестно е посочил, че не е сигурен към кого точно са били отправени думите : „Мурдар“, което не може да обоснове мотивационна връзка между изречени думи и последвалите действия от страна на подс. М. П.. Срещу посочените доказателствени източници съдът е противопоставил показанията на непредубедени свидетели по делото, които са присъствали на място и това са полицейските служители – А., Л., Д., Д., С. П. и Г.. Обсъдени са от съда и показанията на св.Рангелов, които отново са счетени за вътрешно противоречиви и не позволяващи еднопосочното установяване на значимите за обвинението факти, поради което становището за нарушения в аналитичната дейност на съда не се споделят от ВКС. Това предопределя като неоснователно искането за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

По жалбата на частния обвинител Я. С. касаеща подс. М. П..

В нея е заявено касационно основание явна несправедливост на наложеното наказание на подс. М. П. като се настоява неговото увеличаване, тъй като не са отчетени всички обстоятелства имащи значение за индивидуализирането му, измежду които високата степен на обществена опасност на деянието по чл. 116 от НК и проявената от извършителя му агресивност и арогантност. Настоящият съдебен състав

счете, че определеното на подс. М. П.наказание от девет години лишаване от свобода за престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 6 вр. чл. 115 вр. чл. 18 ал. 2 от НК е съобразено с изискванията на закона и не е проява на неоправдано снизхождение от страна на съда. При отмерването му съдилищата са отчетели, че се касае за опит и са приложили разпоредбата на чл. 58а, вр. чл. 55 ал.1 т. 2 от НК, като съображенията им за това се споделят от касационната инстанция. Отчетени са липсата на съдебна обремененост, поведението на пострадалия и неговите близки преди деянието и законосъобразно е отхвърлено становището на първия съд, че като отегчаващо отговорността обстоятелство следва да се отчете използваното оръжие, тъй като то е елемент от квалифицирания състав на престъпление. При това положение няма как да се приеме за основателно искането за увеличаването му, тъй като според настоящия съдебен състав определеното наказание е в състояние да изпълни целите предвидени в чл. 36 от НК, като въздейства предупредително и възпиращо над останалите членове на обществото, без да бъде проява на прекомерна репресия срещу подс. М. П., чиято личност не се отличава съществено от личността на извършителите на престъпления от същия вид, с оглед настъпилия резултат.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК ВКС – първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА ПРИСЪДА № 15 от 25.10.2018 г. по внох дело № 397/18 г. по описа на Софийски Апелативен съд.

Решението е окончателно.

Председател :

Членове : 1.

2.